KNIHY, KTERÉ FUNGUJÍ JAKO MEDICÍNA

Redaktorka dětských knih z nakladatelství Host Pavla Nejedlá vybírá do edičního plánu i knihy pro nečtenáře, vždycky dbá i na to, aby publikace měla i přidanou hodnotu, o které mohou rodiče s dětmi mluvit, nebo kvalitu, kterou si díky čtení uvědomí. „Mít dítě je stres, to ví každý rodič. Knihy mohou pomoct tam, kde už je emocí moc anebo jsou na nás příliš velké," říká a vybírá pět překladových knih, které stojí za to mít doma:

Sara Gimsbergsson
GUSTÍK BREČÍ



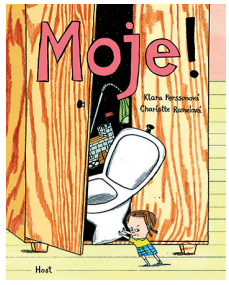
Zdá se, že je to banální příběh: prasátko Gustík má špatný den a brečí kvůli všemu. Kniha neříká „Nebreč", prostě jen popisuje stresové situace. Nepřijde rozhřešení, neříká rodičům, co dělat, aby dítě nebo prasátko nebrečelo, ale uznává pocity a rodič s dítětem tak skrze ně lépe projde. Použila jsem tu knihu i v praxi. Někdy je těžké zvládnout dětský pláč bez vlastního výbuchu emocí. Moje dcera plakala, všechno bylo špatně, svačina, boty, oblečení, počasí. Zrovna jsem tu knihu nesla domů z práce, vytasila jsem ji snad ještě v chodbě, kde se „odehrávaly" ty špatné boty. Přečetly jsme ji za pár minut. A dostaly jsme se z té prvotní křeče, zastavily jsme se, uznaly jsme pocity díky té knize. Ta kniha sama o sobě neřeší nic, podstatný je ale ten čas a pozornost, to zastavení, v němž jste v tu těžkou chvíli s dítětem. Je to kniha první pomoci, kdy rodičovská slova nefungují.

Annika Leone
KOUKEJ NA MĚ!



Kniha je primárně o strachu, ať už z vody, z nových neznámých věcí, anebo z vlastní či cizí nahoty. Vyrostli jsme ve světě, kdy bylo trapné mít chlupaté nohy, velká prsa, malá prsa, velký zadek, malý zadek, kdy se lidé pozastavovali nad tetováním… A tenhle příběh se odehrává ve sprchách na bazéně mezi nahými těly, bez příkras. Děti ještě tělo vnímají přirozeněji, nehodnotí ho. Je dobré být komfortní se svojí vlastní nahotou a je skvělé, když děti vyrostou s pocitem, že jejich tělo je v pořádku – a přesně to úplně prostě kniha ukazuje. Že tělo oblékáme proto, aby mu nebyla zima, ale ne proto, že je ošklivé a aby nebylo vidět. V knize je třeba obrázek tatínka, který má cyklistické opálení. To jsem v žádné knize ještě neviděla, přitom špatně opálení jsme skoro všichni. Nejsme jako ze solárka. Měla jsem obavy, jak budou na decentní, ale přece jen explicitní nahotu reagovat dospělí, ale na veletrhu v Praze se ukázalo, že Koukej na mě! je přijatelné pro všechny generace včetně prarodičů. Nakonec jediný, komu nahaté zadnice na obálce vadily, byl Facebook…

Klara Persson
MOJE!



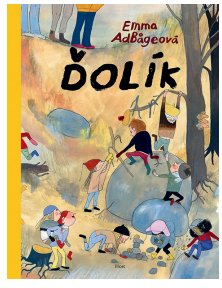
Díky téhle knize pochopí dítě úplně nenásilně to, že je dobré se rozdělit. A že je i normální, že se dělit nechce. Často to děti učíme na pískovišti trochu donucovacím stylem. Půjč bábovky! Jenomže my taky jen tak někomu nepůjčíme kabelku nebo klíče od auta. V téhle knize jde o to, že hlavní hrdinka čeká kamaráda na návštěvu a dojde jí, že nechce, aby si hrál s jejími hračkami. „Dobře, tak to, co nechceš půjčit, schováme," řekne maminka. Dítě dostane možnost říct, co je mu tak drahé, že to prostě nepůjčí. Jenomže tahle holčička se nakonec rozhodne schovat úplně všechno. Včetně záchodu nebo maminky… A nakonec schová i toho kamaráda, co přijde na návštěvu. Jenomže pak si nemá s kým hrát. Je to skvělé a úlevné čtení: něco je tvoje, a je dobré to schovat, ale pak je něco, co je dobré sdílet s ostatními. Ale to se naučí jenom tím, že si to vyzkouší, ne tím, že ho budeme kárat. Kniha dává dětem důvěru, že si to umí rozhodnout samy. Navíc počítá i s tím, že může změnit svoje rozhodnutí a že je to legitimní, máma v knize ho podpoří i v té kaskádě změn.

Beatrice Alemagna
ANI ZA NIC!



Francouzská kniha zpracovává téma vzoru. Vzorné dítě je komplikované, to víme. Ale takové dítě se za sebe také umí dost dobře postavit, a když to v něm zadupeme z pozice rodičovské autority, nedáme mu prostor si svoje Ne prožít. Netopýrka Paskalína je vzteklá a křičí na rodiče tak, že se scvrknou. Tak se někdy cítíme všichni, naše ego se scvrkává, když na nás děti ječí. Paskalína si dá maličké rodiče do kapsy a jde s nimi do školky. Tam se rodiče začnou chovat jako děti, ruší při obědě, rošťačí. A holčičce dojde, že ji to nebaví. Příště si díky zkušenosti svoji další vůli nevyřve. Prostě proto, že ví, že to pro ni není ve výsledku užitečné. Alemagna je na straně dětí, není nástrojem rodičovské moci, nekárá, nemluví jazykem vychovatelů, ale právě dětí.

Emma AdBåge
ĎOLÍK



Skandinávský vzdělávací model počítá s tím, že děti mají i ve školkách a školách docela velkou míru svobody – hrají si o přestávkách venku v zalesněném Ďolíku a jsou při svých volných hrách velmi kreativní. Dospělí v knížce se ale bojí, že se děti zraní a seberou jim to, co je baví. Nastane krize, vypadá to jako konec světa. Ale pak děti objeví Vršek. A Vršek je snad ještě lepší než Ďolík! Děti mají takovou imaginaci, že si pro volnou hru najdou něco nového. Děti v době digitálních dětí vidí, že je možné si hrát kdekoli. A že dospělí jsou někdy manipulativní nebo nespravedliví, ale že i tomu se dá čelit.